

Θεῶν καὶ τῶν θνητῶν. Ὅσον διὰ τὴν χώραν αὐτὴν, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ὑποφέρῃ οὔτε ἀπὸ πλημμύρας οὔτε ἀπὸ σεισμούς. Κατῆλθασα τὰ κύματα καὶ τὸ πῦρ. Εἰπέ εἰς τοὺς κατοίκους νὰ ἐγείρουν βωμούς εἰς τὸν Δία καὶ εἰς ἐμὲ καὶ νὰ λατρεύουν τοὺς Ἀθανάτους, κυρίους τοῦρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Ὁ Περσεὺς ἐσηκώθη διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ ξίφος, τὸ κράνος καὶ τὰ σανδάλια. Ἄλλ' ἐξύπνησέ καὶ τὸνειρον ἐξηφανίσθη. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο καθ' αὐτὸ δνειρον, διότι ἡ μὲν κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης, τυλιγμένη μὲ τὸ τραγέιον δέριμα, εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν τῆς. Τὸ ξίφος ὁμοίως, τὸ κράνος καὶ τὰ σανδάλια εἶχον γίνεαι ἄφαντα. Καὶ ὁ Περσεὺς δὲν τὰ ἐπανεῦρε.

Τὸν ἐκυρίευσεν τότε θάμβος καὶ ἐκ-

δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ; Ὁ Περσεὺς ἐγέλασε περιφρονητικῶς. — Ἄν ὁ υἱός σου ἐπιθυμῇ νύμφην, εἰπὲν, ἄς ὑπάγῃ νὰ τὴν κατακτήσῃ μόνος του. Ἔσωσα τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ ὅσον ζῆ ἀνῆκει εἰς ἐμὲ καὶ εἰς κανένα ἄλλον. Ἀχάριστε! Ἐγὼ δὲν ἔσωσα τὴν χώραν σου καὶ τὴν ζωὴν τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου; Φύγε, εἰδεμὴ θὰ μετανοήσῃς.

Ἄλλ' οἱ στρατιῶται τοῦ Φινέως ἐσυραν τὰ ξίφη καὶ ὄρμησαν ἐναντίον του ὡς ἄγρια θηρία. Ὁ Περσεὺς ἀπέκάλυψε τότε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, λέγων:

— Ἴδου τὴ ἐλύτρωσε τὴν μνηστῆν μου ἀπὸ ἐν θηρίων καὶ θὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ πολλὰ ἄλλ' ἀκόμη!

Ἐνῶ ὠρίλει, ὁ Φινεὺς καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ ἐστάθησαν ἀκίνητοι, ἀδρανεῖς, καὶ πρὶν ὁ Περσεὺς προφάσῃ νὰ καλύψῃ καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ τραγέιον δέριμα, ἐκείνοι ὅλοι εἶχαν ἀπολιθωθῆ.

Ὁ Περσεὺς ἐξήχησε τότε μογλοὺς διὰ νὰ τοὺς σηκώσῃ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κανεῖς δὲν εἰξεύρει τί ἀπέγειναν. Ἐν τούτοις οἱ γάμοι ἐωρτάσθησαν μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ὁ δὲ Περσεὺς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα ἦσαν τελείως εὐτυχεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἐμφανίζεται πάλιν ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὁ Περσεὺς εἶδε πάλιν εἰς τὸν ὕπνον του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐστάθη ὄρθαι ἐμπρὸς του, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῆ καὶ πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν εἰς τὴν νῆσον, τὸν ἐκάλεσε μὲ τὸνομά του καὶ τῷ εἶπε:

— Περσεῦ, ἐφέρθῃς σὺν ἄνδρας καὶ ἀντημεφθεις. Βλέπεις, ὅτι οἱ Θεοὶ εἶνε δίκαιοι καὶ βοηθοὺν ἐκείνους οἱ ὅποιοι βοηθοῦν ἑαυτούς. Δός μου τώρα τὸ ξίφος, τὰ σανδάλια καὶ τὸ κράνος, διὰ νὰ τὰ δώσω εἰς τοὺς νομίμους κυρίους των. Εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς ἀκόμη τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας διότι θὰ σοῦ χρειασθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατόπιν θὰ τὴν ἀποδέσῃς εἰς τὸν ναόν μου, διὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἀσπίς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, τῶν τεράτων, τῶν ἐχθρῶν τῶν

θάνατα ψάρια, καὶ νὰ θυσιάζουσι τὰ τέκνα των εἰς τὸν θεὸν τοῦ πυρός. Ἐκ τούτου θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐστειλεν ἐναντίον των ξένων ἔθνος, προσρχόμενον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὸ ὅποιον τοὺς ἐπολέμησε καὶ τοὺς ἐξολόθρευσε. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ πολέμου τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Χαναάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Περσεῦς.

Μετὰ ἓν ἔτος, ὁ Περσεὺς ἐμίσησε ναύτης Φοινίκας ἀπὸ τὴν Τύρον. Ἐκοψε δρυὲς καὶ κατασκεύασε θαυμασίον πλοῖον, τὸ ὅποιον ἔβαψε κόκκινον καὶ μαῦρον. Κατόπιν ἐφόρτισεν εἰς αὐτὸ τοὺς θησαυρούς του, κοσμήματα, υφάσματα, — ἐπεβιβάσθη μὲ τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ ἀπήλθον ἀπὸ τὴν Ἰόπην πρὸς λύπην ὄλων τῶν κατοίκων. Ἄλλ' ἄφισεν ὀπίσω του τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἄλλου του καὶ χίλια ἔτη ἀργότερον ἐδεικνύετο ἀκόμη εἰς τὴν Ἱάφραν τῆς Παλαιστίνης ὁ βράχος τῆς Ἀνδρομέδας.

Ὁ Περσεὺς μὲ τὸ πλοῖόν του καὶ μὲ τοὺς Φοινίκας τῶν διηυθύνθη πρὸς δυσμάς, μέχρι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, καὶ ἔφθασεν οὕτως εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ ἄφισε τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἔστρεψεν ὅπως ἄλλοτε, νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀγαθὸν θετὸν του πατέρα Δίκτυν. Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς — εἶχον ἐπὶ ἔτη νὰ ἰδοῦν, — ὁ Περσεὺς διευθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πολυδέκτου, κρατῶν ἐντός τοῦ τραγείου δερμάτος τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης.

Ὁ Πολυδέκτης τὴν στιγμήν ἐκείνην προῆδρευεν ἐνὸς μεγάλου συμποσίου. Εἰς ἐκάστην πλευρὰν τῆς τραπέζης ἐκάθητο οἱ μεγιστάνες του κατὰ τῆσιν ἀξιώματος, τρώγοντες καὶ πίνοντες. Μουσικὰ ὄργανα, αὐλοὶ καὶ ἄρποι οὐκ ἔπαυαν νὰ τοὺς διασκεδάζουσι, ἐνῶ ἐκεῖνοι, εὐθυμότεροι ἐξέβαλλον κραυγὰς καὶ συνέρχονον τὰ κύπελλα.

Ὁ Περσεὺς ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν καὶ ἐφώνησε τὸν βασιλέα μὲ τὸνομά του. Κανεῖς ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας δὲν ἀνεγνώρισεν τὸν Περσεῖα, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του εἶχε μεταβληθῆ. Ἦτο

παῖδι σχεδὸν ὅταν ἐφυγε, καὶ ἐπανήρχετο ἀνῆρ, ἥρως. Οἱ ὄφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς τοῦ αἵτου, ἡ γενειὰς του ἦτο πυκνὴ ὡς τοῦ λέοντος καὶ ἐστρέκετο ἐκείνους τῆς καὶ ὑπερήφανος.

Ὁ Πολυδέκτης ὁμοίως, ὁ καλὸς βασιλεύς, τὸν ἀνεγνώρισεν καὶ ἡ καρδίκα του ἐσκληρύνθη ἀκόμη περισσὸν ἐν τῷ ἄνευραξί.

— Καλῶς ἤλθες! Ἄλλὰ ποῦ εἶνε ἡ ὑπόσχεσίς σου; Σοῦ ἦτο εὐκλωτέρον βέβαια νὰ τὴν δώσῃς παρὰ νὰ τὴν κρατήσῃς!

— Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους πρόστατεύουν οἱ θεοὶ, κρατοῦν τὰς ὑποσχέσεις των καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς περιφρονοῦν θερίζουν, ὅτι ἐσπείραν. Ἴδου ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης!

Καὶ ὁ Περσεὺς ἀπεκάλυψε καὶ ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Γοργόνας. Ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ μεγιστάνες του φρίττον καὶ ὠχριοῦν βλέποντες τὴν τρομερὰν ἐκείνην μορφήν. Προσπαθοῦν νὰ ἐγερθοῦν ἄλλ' εἰς μάτην. Ποτὲ πλέον δὲν ὀφίσουν τὰ ἐδωλιὰ των. Προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῶν διὰ παντός, ψυχρὰ πλέον ἀγάματα πέτρινα.

Ὁ Περσεὺς τοὺς ἐστρεψε τὰ νῆα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν δόμον ὅπου εἶχεν ἀφίση τὸ πλοῖόν του. Ἐχάρισε τὸν βασιλεῖον εἰς τὸν ἀγαθὸν Δίκτυν καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν νῆσον μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν μητέρα του.

Ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ συνδαιτυμόνες του ἀκίνητοι αἰωνίως, ἀπέμειναν καθισμένοι μὲ τὰ κύπελλα ἐμπρὸς των. Αἱ δοκοὶ ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των κατέρρευσαν καὶ οἱ τοῖχοι ὀπισθεν των ὁμοίως. Ἡ τράπεζα τοῦ συμποσίου κατέρπεσεν εἰς κόνιν καὶ χόρτα ἐφύτρωσαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας των. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ λόφου ὅπου ἦτο κτισμένον τὸ ἀνάκτορον, ἕνας κύκλος ἀπὸ φαίας πέτρας ὑπάρχει μέχρι σήμερα. Εἶνε ὁ Πολυδέκτης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν μεγιστάνων του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Τὸ τέλος τοῦ βασιλείου Ἀκρίσιου.

Ὁ Περσεὺς ἀνεχώρησε διὰ τὸ Ἄργος. Μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἔμα-

θεν ὅτι ὁ πάππος του Ἀκρίσιος εἶχε φύγῃ. Διότι ὁ ἀδελφὸς τούτου Προῖτος τὸν εἶχε πωλεμήσῃ καὶ πάλιν. Ἐλθὼν εἰς Τίρυνθα καὶ διαπεράσας τὸν ποταμὸν, ἐκυρίευσεν τὸ Ἄργος καὶ ἐξεδίωξε τὸν Ἀκρίσιον, ὁ ὁποῖος κτετόφυγεν εἰς τὴν Λάρισσαν, τὴν χώραν τῶν Πελασγῶν.

Ὁ Περσεὺς συνῆθορισε τοὺς Ἄργείους, τοὺς ἐφάνερωσε ποῖος ἦτο καὶ τοὺς διηγῆθη τοὺς ἀθλοὺς του. Τότε οἱ εὐγενεῖς, ἀναγνωρίσαντες τὴν ἀξίαν του, τὸν ἀνεκήρυξαν βασιλέα, ἐγειναν κύριοι τῆς πόλεως, ἐφόνευσαν τὸν Προῖτον, ὑπεδούλωσαν τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ περιβάλουσι τὸ Ἄργος μὲ τεῖχος ὁμοίον μ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχον κατασκευάσῃ εἰς τὴν Τίρυνθα. Κατόπιν ἔκαμαν μεγαλοπρεπεῖς ἐορτὰς πρὸς τιμὴν τοῦ νέου των βασιλέως, ἐλέκεται τοῦ Διός.

Ἄλλ' ὁ Περσεὺς ἐπέθυμει διακαῶς νὰ ἴδῃ τὸν πάππον του. «Βεβαίως, ἐσυλλογιζέτο, θὰ μὲ ἀγαπήσῃ τώρα ποῦ ἐπέστρεψα νικητὴς. Θὰ τὸν εὕρω, θὰ τὸν ἐπαναφέρω καὶ θὰ βασιλεύσωμεν καὶ οἱ δύο ἐν ὁμονοίᾳ».

Ὅπως ὁ Περσεὺς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς Φοινίκας του, ἀνεχώρησε καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν πελασγικὴν Λάρισσαν. Ἐκεῖ εὗρεν ἐορτὰς, ἀγῶνας, συμπόσια. Διότι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Τευτομένης ἤθελε νὰ τιμῆσῃ δι' αὐτῶν τὸν Ἀκρίσιον.

Ὁ Περσεὺς χωρὶς νὰ φανερωθῇ εἰς κανένα, ἔκειρε τὸν δασὺν πώγωνα, ἐκαλλωπίσθη, ἐγεινε πάλιν ὁ ὠραῖος ἐφιέρος, τὸν ὅποιον ἐγνωρίσαμεν, καὶ μετέθη εἰς τοὺς ἀγῶνας. «Ἐάν νικήσω, ἐσυλλογιζέτο, ὁ πάππος μου θὰ ὑπερηφανευθῇ καὶ θὰ διατεθῇ καλλίτερα πρὸς ἐμὲ.»

Ἀπέβαλε τὸ κράνος του, τὸν θώρακά του καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τῶν νεαρῶν ἀθλητῶν. Ὅλοι τὸν ἐθαύμασαν τότε καὶ ἔλεγον: «Ποῖος εἶνε ὁ ξένος αὐτὸς νέος, ὁ ὠραῖος καὶ ἄκλιμος; Βεβαίως θὰ εἶνε κάποιος ἥρως, υἱὸς Ὀλυμπίου θεοῦ!»

Ὁ θαυμασμὸς τῶν θεατῶν ἐδιπλασιάσθη ὅταν ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες. Διότι ὁ Περσεὺς τοὺς ἐνίκησεν ὅλους καὶ εἰς τὸν δόμον, καὶ εἰς τὸ ἄλμα, καὶ εἰς τὴν

πάλιν. Κανεῖς δὲν ἐροίψε τὸ ἀκόντιον μακρύτερα ἀπὸ αὐτὸν. Εἰς τέσσαρα ἀγωνίσματα ἀνεκηρύχθη νικητὴς καὶ ἐστεφανώθη μὲ τέσσαρας στεφάνους. Τότε ἐσυλλογίσθη: «Ἵπάρχει ἀκόμη ἕνας στέφανος; θὰ τὸν πάρω καὶ αὐτὸν καὶ ἐπειτα θὰ τοὺς καταθέσω ὅλους εἰς τοὺς πόδας τοῦ πάππου μου Ἀκρίσιου».

Ἐβλέπε τὸν Ἀκρίσιον, καθήμενον πλησίον τοῦ βασιλέως Τευτομένου, μὲ τὸ σκήπτρον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα, κατερχομένην μέχρι τῶν γονάτων του. Ἡ θεὰ του τὸν συνεκίνησε μέχρι δακρύων. «Βεβαίως, ἐσυλλογίσθη, εἶνε καλὸς βασιλεὺς ἄλλὰ καὶ ὁ ἕγγονός του, ἐλπίζω, δὲν εἶνε ἀνάξιός του». Ἐλαβε τότε τὸν δίσκον καὶ τὸν ἔροίψε πέντε ὀργυρίας μακρύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ θεαταί, ἐξάλλοι ἀπὸ ἐνθουσιασθόν, ἐφώνησαν:

— Μακρύτερον ἀκόμη, γενναῖε ξένε! Ποτὲ δὲν εἶδαμεν τέτοιον ἀθλητῆν!

Ὁ Περσεὺς ἐροίψε καὶ πάλιν τὸν δίσκον μὲ δῆλην του τὴν δύναμιν. Ἄλλ'

ἰσχυρὸς ἄνεμος, ἐγερθεὶς οἰσινδιῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐξέτρεψε τὸν δίσκον ἀπὸ τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὸν ἔφερε νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως Ἀκρίσιου. Ὁ γέρον ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸν πόνον, καὶ ὅταν τὸν ἐσήκωσαν, ἦτο νεκρὸς.

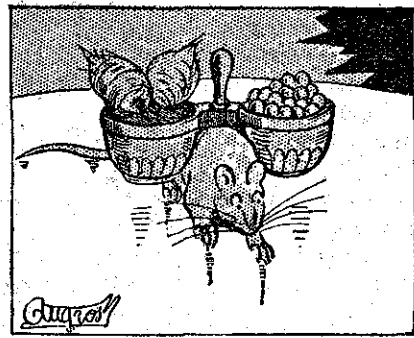
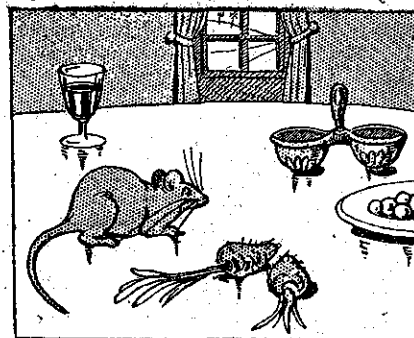
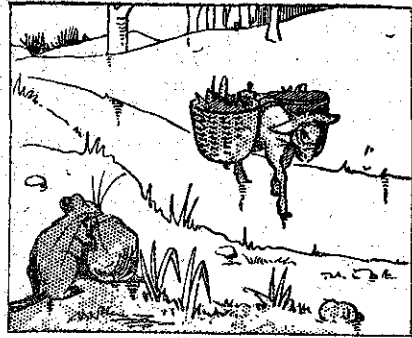
Ὁ Περσεὺς ἐξέσεχισε τότε τὰ φορεμάτά του, ἐκακόφησε μὲ τέρσαν καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ. Ἐπιτέλους ἐσηκώθη καὶ εἶπεν εἰς τοὺς παρευρισκομένους:

— Οἱ θεοὶ κρατοῦν τὸν λόγον των καὶ ὅ,τι προλέγουσι γίνεται! Βίμαι ὁ Περσεὺς, ὁ ἕγγονος τοῦ Ἀκρίσιου, ὁ νικητὴς τῆς Γοργόνας.

Ἐπειτα τοὺς εἶπεν ὅτι ὑπῆρχε χρησμὸς κατὰ τὸν ὅποιον αὐτὸς ἐμελλε νὰ φωνεύσῃ τὸν πάππον του, καὶ τοὺς διηγῆθη ὅλην του τὴν ἱστορίαν.

Ἐκήθευσαν τὸν Ἀκρίσιον μεγαλοπρεπῶς. Ὁ Περσεὺς εἰσηλθὼν εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ ἐξαγισθῇ ἀπὸ τὸν ἀκούσιον φόνον, τὸν ὅποιον εἶχε διαπράξῃ, καὶ κατόπιν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου ἐβασίλευσεν ἐν εἰρήνῃ μὲ τὴν ὠραίαν Ἀνδρομέδαν. Ἀπέκτισαν τέσσαρας υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας καὶ ἀπέθανον εἰς γῆρας, βαδύ.

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΥΛΗΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡ-ΜΕΝΤΙΟΝ

Μία μέρα ο Στακτερούλης, ποντικός ξυπόδατος, έφυγε να ιδή τον Κύρ-Μέντιο να κουβαλά στη χώρα λαχανικά μέσα σε καλάθι διπλό. «Τι όμορφα ιδέα! συλλογίσθηκα.» Έτσι

ή Ισορροπία κρατείται λαμπρά. Να εύρισκα κ' εγώ τίποτα τέτοιο!...» Και την ίδια μέρα, εκεί που έκανε τον περιπάτον του επάνω... στο τραπέζι, βλέπει μίαν άλατιέρα. «Νάτο!

φώναξε, το βρήκα!» «Έτσι, από την ημέρα, εκείνη κατά το παράδειγμα του Κύρ-Μέντιου, ο ξυπόδατος Στακτερούλης κουβαλά τα πράγματα στο σπίτι του... με καλάθι διπλό.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ—ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

[Για το «Ημερολόγιον παλαιού συνδρομητού της Διαπλάσεως, αναγνώστου του Ίουλιου Βέρνι].

Δεν ξέρω γιατί, όσες φορές πάγω κατά τον Άι-Γιάννη, ένα αίσθημα άλλο-κότο και απροσδιόριστο συνεχίει την ψυχή μου. Ο ήχος της θάλασσας που βρίζει σαν από μακριά, οι κομμένοι βράχοι, ή πλατειές άμμουδιές, ή έρημιά της έξοχης και πέρα στο βάθος, από τ'όνα μέρος ο ορίζων με κάτι ασπράδια στες κορφές των κυμάτων, πότε θαμπός και πότε καθαρογραμμένος, και από τ'άλλο μέρος τα πράσινα βουνά τα φουντωτά, άλλοτε καθάρια κι άλλοτε παχισμένα, όλ' αυτά μου παίρνουν την ψυχή και μου την ξεσηκώνουν. Νομίζω πως δεν είμαι πιά εδώ, στο χωριό μου, αλλά κάπου άλλου, μακριά, πολύ μακριά, σ' άγνωστες χώρες έρημικές... Και μου φαίνεται μάλιστα κάπου-κάπου πως θα ιδώ τώρα-δὰ να ξεπροβάλλη καμμία πιερόγα ή κανένας κάτοικος των έξωτικών χωρών.

Δεν γνωρίζω κανένα άλλο μέρος, πού να μου κάμνη τέτοια βαθεία έντύπωσι και να μου πλακώγη τόσο την καρδιά. Κι' αυτό από μικρό παιδί. Από τότε, φαίνεται, ποτισμένος με τες περιγραφές των μεγάλων θαλασσών του Βέρνι, ένδομια πως ξανάβλεπα σ' αληθινά όσα μες στα βιβλία του διάβαζα. Και γανόμουνα κι' εγώ ένας από τους ήρωάς του, και νόμιζα για μία στιγμή πως ταξείδευα κι' εγώ στα μέρη, ταγρια αλλά και μαγευτικά. τα ξένα και φιλόξενα, τ' άγνωστα κ' έλκυστικά, πού μεν ζωγράφισε. Και μ' άρεσε πάντα να πηγαίνω να καθώμαι ώρες εκεί, στην μελαγχολική των κατάρραχων μοναξιά και να λησμονιούμαι για λίγο με την ιδέα του Άπεραντου πού μου έδιναν.

«Έτσι και τώρα μ' άρέσει να φέρνω το γύρο μου προς αυτό το μέρος και συνέχομαι πάλι από το ίδιο αίσθημα, συντροφευμένο τώρα από ένθιμης παιδικές, βαθεία μέσα μου τυπωμένες.

«Όλα μου ξυπνούν μέσα μου τ'α παληά. Νά, αυτός ο δρόμος πού φέρνει στο μύλο τον ρημαγμένο και το Κορδόνι του ναυαγώσαστικου. Μ' ένα μου φίλο τον ώνομάσαμε Ταπού=Ίερδ (κι' αυτό από τον Βέρνι) γιατί είναι ψήλωμα. Να παρακάτω ο καθ' αυτό Άι-Γιάννης με την άμμουδιά του και τους βράχους πού την τριγυρίζουν και το γαθύρι πού ένώνει τους όχθους μιās ξερης ρεμματιάς.

Έδώ έρχομαστε να παίξωμε και να κάμουμε λουτρά, όλοι τρελόπαιδα, όλοι συνεπαρμένοι από το άγριο μεγαλείο της Φύσεως πού μας τριγύριζε, όλοι με τες ίδιες ιδέες, τες ίδιες σκέψεις, την ίδια φαντασία...

Νά ή κουφάλα αυτή μες στον βράχο τον θεόρατο, τον ανοιχτό από πάνω, πού το έμβασμά της δύσκολα κι' από κοντά μονάχα διακρίνεται. Μαγευμένος από τα μυθιστορήματα της «Διαπλάσεως» πού τότες άρχισα να την λαχταρώ και δανεικά την διάβαζα, κλεφτά, από ένα σύντροφο μου, μαζί κ' ένείνον στο παιγνίδι, τον ώνόμασα «ο Βράχος ο Κλειστός» κ' έμεις ήμαστε ταγα «οι Μικροί Ροβινσώνες» — ός είμαστε και πολλοί.

Παρέκει ένείνο το άκρωτήρι, πού απότομα σηκώνεται στή θάλασσα πάνω την πολύσαλη, και πού τα κύματα, σαν σπάνουν στα πόδια του, ήχολογούν βαθεία σ'ά νάταν κούφιο, είναι ή «Νήσος της Άτελπισίας» (από την «Σφιγγα των Πάγων»).

Αυτός ο ήμερος σκόπελος έδω κοντά στην άκροθαλασσιά, πού το κύμα τον στεφανώνει με άφρόκινα και τα πουλιά και τα ψάρια τρέχουν εκεί να ξεκουραθούν στήν ήσυχία του, σαν σε φιλόξενο

νησί, ήταν, λέει ή «Νήσος Σέρμαν» (των Διετών Διακοπών).

Και θυμάμαι κάπου-κάπου πως και τότε γινόμαστε άκόμη πιό παιδιά απ' ό,τι ήμαστε, και φτιάναμε ξυλένια και-κάκια και τους βάλαμε τιμόνι, τενεκέ και πανιά κουρέλλια ή και χαρτιά, και παίζαμε τα ταξείδια. «Άλλο ήσαν το «Σλιγγι» με τα δεκατέσσερα παιδιά (κατάντησε να γράψω τα όνόματά τους με μολύδι στού σπητιού μας την έξώπορτα, για να μην τα λησμονήσω) άλλο ο «Άλδρανος» πού πήγαινε στες έρημιες του Πόλου πού κι' αυτός είχε την θέσι του, δεν θυμούμαι καλά πού άλλο ή «Ίανα» και άλλα άλλα όνόματα, πού δεν μάρχουνται τώρα στο νού...

Και περίεργο: «Όσες φορές και τώρ' άκόμα πιάσω να ξαναδιαβάσω την «Σφιγγα των Πάγων», νοιώθω την ίδια μελαγχολία μπρός στο Άπειρο και τον Όκεανό και στα ξερονήσια πού περιγράφονται, όπως νοιώθω κ' ένιωθα μπρός σ' αυτό το μέρος της πατρίδος μου!...

Και μου είναι άγαπητό: Άπόψε πάλι προς τα εκεί έφερα τα βήματά μου, σαν μα'νητισμένος, χωρίς να ξέρω πού πηγαίνω. Και κάθησα πάνω στο βράχο και τα είδα όλα γύρω μου: την θάλασσα, την άμμουδιά, τ' άκρωτήρια, τους ξερούς βράχους.

Και μου ξαναθύμισαν τ'α παληά, τα περασμένα!

«Άχ! πόσο είναι μακριά!...

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου

11

Φύσησε ο βορρᾶς κι' αρχίζει θυμωμένος να σφυρίζη 'ς την όρμη του δένδρα ρίχνει και τη δύναμι του δείχνει.

Κι' ή στεργιά δεν είν' ή μόνη π' όλη την άνακατώνει και το κύμα μιὰ τ' άρπάζει και 'ς το βράχο εύθυσ το σπάει.

Και 'ς το φύσημά του άκέμα σέρνει σύννεφα το χύμα Κι' αν μερόνυχτα γυρίζη, πάντ' άκούραστα σφυρίζει.

12

Αϊ, φθινόπωρο, θά φύγη και γι' αυτό το βήμ' ανοίγει κι' ο χειμώνας με το χιόνι νάτος, έρχεται, σιμώνει.

'Στο καλό να πάς: μαζί σου πάει, χάνεται ή ζωή σου και ζωή καινούργια αρχίζει, του χειμώνα π' άντικρύζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ

Μία μέρα περπατούσα βιαστικός και άφρημένος Έξαφνα μου φάνηκε σαν να πέρασε από μπροστά μου μια γνωστή και

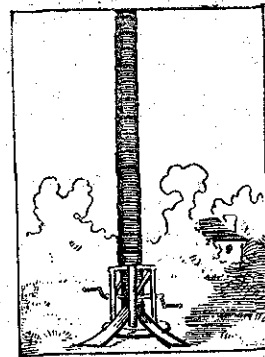
πολύ συμπαθητική μου φυσιογνωμία. «Ποιος ήτον;! — λέγω μέσα μου — τί άφρημάδα είναι αυτή! πρέπει να τιμωρηθώ. Θα γυρίσω πίσω! πρέπει να ιδώ ποιος ήτον».

Γυρίζω πίσω τρεχάτος. Προχωρώ, προχωρώ, μα δεν άπαντώ κανένα. «Τι διάβολο, φτερά έκαμε!» Παύω την καταδίωξιν, γυρίζω πίσω και τραβώ στή δουλειά μου. Έξαφνα πάλι, στο ίδιο μέρος, σαν να μου φάνηκε πως τον ξαναείδα. Χαμογελώ, χαμογελώ τον χαριστώ, με χαριετώ στέκομαι, στέκεται και ώ!... αναγνωρίζω άπέναντί μου — πολύ γνωστόν και πολύ συμπαθητικόν μου πρόσωπον — τον έαυτόν μου μέσα σ' ένα μεγάλο καθρέφτη πιλοπωλείου.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

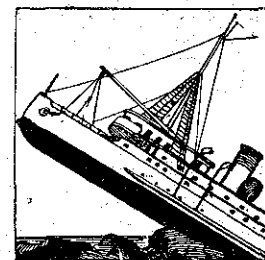
Εύχρηστος Ιστός

Ο ιστος αυτός, νεωτάτη έφεύρεσις, είναι μεταλλίνος, και άποτελείται από πολυάριθμα κομμάτια, τα όποια εισέρχονται το ένα μέσα εις το άλλο, όπως τα κομμάτια

του σωλήνος του τηλεσκοπίου. Έχει ύψος εκατόν ποδών και άνοιγοκλείεται εύκολώτα εντός όλίγων λεπτών της ώρας διά τροχού κινουμένου υπό δύο άνδρων. Έχει το προτέρημα να μη πιάνη πολύν τόπον όταν είναι κλεισμένος.

Ναύγιον εις την Άλάσκαν

Η φωτόγραφία αυτή παριστά το ταχυδρομικόν «Princess May», το όποιον, ένα κ' άμύλητης, προσήραξεν έσχάτως εις τους σκοπέλους του Sentinel Island εις την Άλάσκαν. Το μέσον του σκάφους έσφηνώθη μεταξύ δύο βράχων, ή δε πρύμνη, υπό το βάρος των μηχανών, άνύψωσε την πύραν εις τον άέρα και άκούμνησεν εις τον πυθμένα.

Περίεργον Δένδρον

Ίδου ή εικόνα ενός δένδρου πολύ περιεργου, ο κορμός του όποιου σχηματίζει πολύ καθαρά την κεφαλήν ανθρώπου με άνυψωμένον

τόν βραχίονα. Το δένδρον αυτό εύρίσκειται εις την νήσον Μαζόρκαν.

Έβδομαδιαίοι διαγωνισμοί

α) Μαγική εικόνα

Ο μάγειρος έχασε το μαχαίρι της κουζίνας. Είμπορείτε να του το εύρετε;

β) Παίγνιον

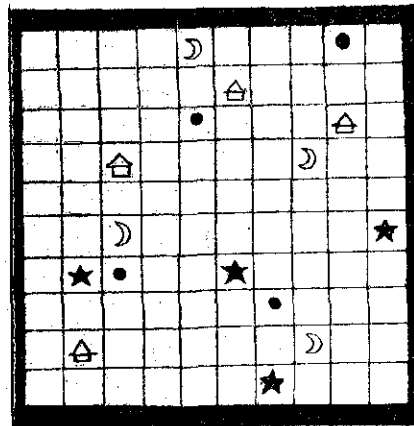
[Έστιάη υπό του Κομποτακούνη]

KH	MY	KPH	AH	ΣΙ
MI	EY	TI	NH	BOI
A	KA	NOP	KOP	TH

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλ-

λαβαί, ούτως ώστε να σχηματισθούν πέντε νήσοι της Μεσογείου.

γ) Πρόβλημα

Το τετράγωνον αυτό πρέπει να διαιρεθῆ εις τέσσαρα μέρη, καθέν των όποιων ναποτελήται από ίσον αριθμόν τετραγωνιδίων, και να περιέχη από μίαν μαύρην κοκκίδα, μίαν ήμισέλληνον, ένα άστερίσκον και ένα οίκισκον.

Άηλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσις του Αινίγματος και του Τριγώνου του 50ού φυλλαδίου

α') Η Σελήνη, το σέλινον.
β') ΘΑΣΟΣ [Υπενθυμίζεται, ΑΡΗΣ διι διά να στείλη και ΣΗΜ νείς λύσιν και να συμπληρωθῆ μεταξύ των ΟΣ περιληφθῆ μεταξύ των Σ λυτών, δεν είναι ανάγκη να λύση και τα δύο ζητήματα κάθε φύλλου. Άρκεί και μόνον το έν.]

για τον Χ. Κρ. (δχι.) Ναυτάκι της Χαλκίδος (βραβεύον έστειλα.) Μικρόν Αργοναύτην (βραβεύον έστειλα.) Ελληνικήν Θεότητα (δχι, δέν ήτο αυτός· πώς πέρασε στο Βασιλικό; βραβεύον έστειλα.) Ελληνική Φιλίαν (κρίμα, ές άλλότε.) Στέφ. Βαρ. (μή λάθης τον κόπον, διότι μόνον οι συνδρομηταί έχουν το δικαίωμα να στέλλουν δια την Σ. Σ. Σ.) Τέλλον Αγραν (ώς θα ίδης εις τας λύσεις, δέν εινε λάθος.) Αρχαίαν Ελληνίδα, Γλυκείαν Έλπίδα, Έκκεντρικόν, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαδα μετά την 22 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός
Λύσεων Δύοσων—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον εγκριμένον δια το 1911 συνδρομηταί ή αδελφοί συνδρομητών, δύνανται να συμμετάσχουν του διαγωνισμού τούτου των Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οι άλλοι πρέπει να έσκηλεύουν δια τας λύσεις των έκάστου φύλλιδίου, —δοσιδήποτε και άν εινε, — γραμματόσημον ασφαλίστων 10 λεπτών οι συνδρομηταί και τάδελφια των, και 20 λεπτών οι κατά φύλλον αγορασταί, άλλως δέν λαμβάνονται υπ' όφιν αι λύσεις των.

Ο χάρτης των λύσεων επί του όποιου και μόνον δέν να γραφώσι τας λύσεις των πάντες ανεξαιρέτως οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται έν τώ Γραφείω μας εις φακέλλους, έν έκάστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1. Αι λύσεις του παρόντος φύλλον εινε δεκταί πανταχούθεν μέχρι της 15 Ιανουαρίου πέσον δε της προθεσμίας ταύτης, μόνον εάν ληφθών πρό της δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τός λοιπούς όρους, βραβεία κτλ. ίδε εις τον Όδηγον του Συνδρομητού, Κεφ. Δ και 5, φύλλον πρώτον ε. ε. Ο Όδηγός στέλλεται εις πάντα αίτούντα.

508. Δεξιγράφος

Άγριον ώραϊον ζών
Κ' ένας μάντις των άρχαίων
Στενόν εξαμαν δεσμόν,
Και ίδού, με θαυμασμόν μου
Βλέπω εξαφνα γενναίον
Σπαρτιάτην στρατηγόν.

Έστάλη υπό του Σημαιοφόρου Έλληνοσ

509. Στοιχειόγραφος

Είμαι Νύμφη που οε τέπει
Η άνθηροτάτη μου όφει·
Και κουρέλι θά με κόμης
Τό κεφάλι μου άν κόψης.

Έστάλη υπό του Έλληνικού Σίφουσ

510. Οικίσιμος

Α * * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατα-
σταθούν οι ά-
στερισκοί διά
γραμμά των
ούτως ώστε
να γινώσκωνται
εις την σκεπήν
δεξιό λόφος
των Αθητών,
αριστερά άν-

θος πολύτιμον (τό Α εινε τελικόν της μιάς λέξεωσ και αρχικόν της άλλης). Είς τας πλευράς, δεξιά άργαία πόλις ή μέρος του ποδός, αριστερά νήσοσ της Ευρώπησ. Είς την βίαν ήρωσ ήμιθεοσ. Είς δε την ύσαν, άνω πρόθεσις, δεξιά πρόσωπών της Π. Διαθήκησ και αριστερά μουσικόν όργανον

Έστάλη υπό της Φιλοτάτιδοσ Σαμιάσ

511. Μεταγραμματισμός

Γενικήσ άντωνυμία·
Άλλαξέ της τό λαϊμό,
Και μία νήσοσ στο Αιγαίου
θά προβάλη στο λεπτό.
Έστάλη υπό του Πολικού Άστέροσ

512. Τονόγραφος

Ευρέ τύραννον σκληρόν
Και... προπαροξύτονον
Πού ύδροδίου πτηνόν
Γίνεται όξύτονον.
Έστάλη υπό το Νησαίο των Γιαννίνων

513-518. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γράμματοσ έκάστησ των κάτωθι λέξεων δι' ένός συμφώνου, πάννοτε του αυτού, να σχηματισθών άλλοι τόσαι λέξεις:

πώς, κώμα, δόλος, πήρα, Κρόνος, δάσος.

Έστάλη υπό του Έλληνοσ Πολεμιστού

519. Δεπλή Άκροστιχίς

Τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων τά μεν άρχικά άποτελούν κατά σειράν πόλιν της Έλλάδοσ, τά δε δεύτερα, αντίστροφωσ, Πέριση βασιλέα.

1, Ουράνιον σώμα· 2, Άνθος ευώδοσ· 3, Χρησίμωσ πρόσ γραφήν· 4, Μέλωσ ζώου· 5, Νήσοσ του Αιγαίου.

Έστάλη υπό του Ίδανικού του Καλλιτέχνοσ

520. Έλλιποσύμφωνον

η - αα - αα - η - εα - ευα

Έστάλη υπό του Έξοριστου Βασιληά

521. Γεῖφος

φεν φεν φεν	φεν φεν φεν			
φεν φεν φεν	φεν φεν φεν	T		
φεν	φεν	T	T	δω!δω!
φεν	φεν φεν	T	T	δω!δω!
φεν	φεν			
φεν φεν φεν	φεν φεν φεν	T		
φεν	φεν φεν φεν			

Έστάλη υπό της Άμαρυλλίδοσ

Τέλοσ του 127 Διαγωνισμού των Λύσεων
Άπό του προσεχούσ αρχίζει νέοσ.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλον 42

400. Μελίτη (μέλι, τι.)—401. Πιθηκοσ (πι, θή, Κώσ.)—402. Άδάμασ—Άθάμασ.—403. Όμοσ—ώμοσ.

404. Κ ΜΥΣ ΡΙΑ (ίdis, βάσις, Ήβη, ρήσις, Άρη.)—406. ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗΣ Ό πατήρ εινε 36 ετών

και ό υίοσ 6.—407. ΑΘΗΝΑΙ (Άντιόπη, Άθωσ, ΆρΗσ, φθόνοσ, Σακράτης, Ιουστινιανόσ.)—408. Δόσ μαι πάν στώ και τάν γάν κινήσω.—409. Η μέλισσα εινε έντομον χοήσιμον. (Η με λι—σάι να!—έν το μων—γρ' εις ήμων.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τη έορταζούση φιλάτη Έλληνική Δόξη μωρίας θεομάσ και καλλίστασ ευχάσ προσφέρει ή φίλη Όΰαλία. (ΙΑ 183)

Αγαπημένα Έξοριστοσ Άθισ και Βιβυή Έλληνοπούλα, δεχθήτε γιά τη γιορτή σας χιλίεσ πυρωμένες ευχέσ άπ' τη Δούμισσα του Δάντωσ. (ΙΑ 183)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 50 ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 417)

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρία - Χρηστίνα Λουριώτη, Άπ. Ι. Γουδήσ, Σάσα Ι. Γουδή, Νικόλ. Κλήρησ, Χαρ. Σούλησ, Ηλ. Σπ. Κανέλλησ, Έλλη Έμ. Μέμτωσ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Φώτιοσ Κ. Κόλασ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Άγλαία Χ. Κοητικού. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημοσθ. Ν. Γιαννούσησ. ΔΑΡΔΑΝΕΩΝ: Βασίλ. Αήμκοσ. ΔΕΞΑΙΩΝ: Ρίκα Ν. Άγγελοπούλου. ΠΥΡΡΟΥ: Άναστασία Μανία, Άλεξάνδρα Κανελλοπούλου, Σοφία Μαστραπά, Κορραλία Κυριακοπούλου, Ξανθή Π. Δασίου, Φωφό Κ. Τσιαντή, Θεανό Γε. Παπαχριστοπούλου, Χρυση Κοκκίνου, Άγγελική Κεφαλληνού. ΣΥΡΟΥ: Κλεοπάτρα Θ. Πετροκοκάνου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Αικατερίνη Β. Λαουτάρη, Άφροδισσα Θάλασσα. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δημήτρη. Μιχ. Μιχαηλίδησ, Γεωργ. Άπ. Άλεξάνδρησ, Ν. Κ. Βαμβακούλασ, Δ. Κ. Βαμβακούλασ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Χ. Χρηστίδησ (4σ). ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Άψοσ Σβύσοσ (49-50). ΠΟΡΤ ΣΑΪΔ: Άναγεννητήσ του Έθνοσ, Βασιλίτσα της Κύπρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών ευρόντων δεσών την λύσιν τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και έκληρώθη έν Δράση ΒΑΣΙΛΕΙΟΥΣ ΔΗΜΚΟΣ, ό όποιοσ ένεγράφη δια τρεισ μήνασ άπό της Δεκεμβριοσ.

Πλεονάζει δε, 1,20 δια τόν προσεχί Διαγωνισμ. Οι άποστειλαντεσ άνευ δεκαλέκτου την λύσιν δέν αναφέρονται, ότε οι άποστειλαντεσ πεντάλεπτον άντι δεκαλέκτου. (Γραμματόσημον 6 δραχμωων 10 παρσ Ισοδυναμεί με 5 λεπτά· ότεσ δια 10 λεπτά χρειάζεσται γραμματόσημον 20 παρσ.)

ΤΟ 34^{ον} ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1911, ή «Διάπλασισ των Παιδών» εισέρχεται εις το 34ον ατήσ έτοσ.—Οι συνδρομηταί μας, των όποιων ή συνδρομή έληξεν ήδη, ή λήγει μετ' όλιγον, παρακαλούνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των έγκαίρωσ, και ει δυνατόν άπό τουδε, πρόσ άποφυγήν της μεγάλης συσσωρευόσεωσ έγγραφοων κατά τό τέλος του έτοσ.

Οι έγγραφόμενοι ή ανανεούντεσ την συνδρομήν των, έτησίαν ή εξαμήνον, άπό σήμεραν μέχρι της 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θα λάβουν μέρος εις την ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΑΗΡΩΣΙΝ της πρώτης εβδομάδοσ του προσεχούσ Δεκεμβρίου, καθ' ήν ό κληρωθησόμενοσ, εις μόνον, θα κερδίση ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ της Έθνικησ Τραπεζήσ της Έλλάδοσ, αξίασ δραχμωων 100, μ' έλπίδα κέρδοσ δε 50,000.

Είς τό διάστημα του έτοσ 1912 θα γίνονν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποιμύλων, αξίασ 1600 έν 600 δραχμωων, εις έκάστην των όποιων, κατά τούσ όρουσ τούσ δημοσιευθέντασ εις τό 46ον φύλλον, σελ. 371, θα συμμετέχουν οι έγκαίρωσ προπληρώσαντεσ την συνδρομήν των δια τό 1912. Τα Δώρα, δια τούσ 50 κερδίζοντασ αριθμούσ έκάστησ των τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θα εινε όμοια με τά της Τετάρτησ Κληρώσεωσ ε. ε. ή όποια έδημοσιεύθη εις τό 47 φύλ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ